

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת בְּלָק

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחֻלַּק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כֶּרֶךְ כ"א - חֻלַּק ג'

קוֹנְטֵרְס 603

מוֹפֵץ לֵלֵא מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלַּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיחָתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֻּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדֻקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֵשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

הנביא ישעיה אומר: (פָּרָק מֵא יד-טו) **אל תיראי תולעת יעקב** מתי ישראל אני עזרתיו נאם ה' וגאלך קדוש ישראל: הנה שמתיך למורג חרוץ חדש בעל פיפיות תדוש הרים ותדק וגבעות כמץ תשים: ובתרגום יונתן ביאר: לא תדחלון שבטיא דבית יעקב זרעיתא דישראל, מימרי בסעדכון אמר ה' ופריקכון קדישא דישראל: וברד"ק ביאר: אל תיראי תולעת יעקב - לפי שהם חלשים בגלות כתולעת, וילמדנו למה נמשלו ישראל לתולעת, לומר לך מה תולעת זו אינה מכה את הארזים אלא בפה, והיא רכה ומכה את הקשה, כך ישראל כל פחם בתפלה, ומכים רשעי העולם שהם חזקים כארזים ונמשלים בהם שנאמר ארז בלבנון.

הקול קול יעקב

אין פחם של ישראל אלא בפיהם

בידנו פח אדיר, לנצח את האויב, לתת את המכה הראשונה!

לומדי הזהר הקדוש נותנים את המכה הראשונה!

זה תהיה סבה קרובה לביאתו, וזה שאמר ובגינה "ושבתם איש אל אחזתו" וכו', כדי שבזכות זה יגאלו ישראל, בשם שלא נגאלו ישראל ממצרים עד שהצרך הקדוש ברוך הוא לקדשם בדם הפסח ובדם המילה, כן הגאלה העתידה לא יהיה הגאלה עד שיזכו לתוספת הקדשה הזו, והוא רצון האל יתברך, ואשרי האזכה בה" (עשרה מאמרות מאמר ראשון, שני לוחות הברית).

כבוד תורתכם יקח את העצה הזאת ויהיה לו לזכות - ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גומ, פי אני אלמלא נתישר חילי הייתי קובע דבר זה בכל מקום ומקום, אבל כבוד תורתכם יקח את העצה הזאת ויהיה לו לזכות, פי אין כמות לטובה לכל ישראל, וכל אחד במקומו יכול לעשותו כי לא דבר קשה הוא כלל".

ומי לנו גדול בהרמח"ל וז"ע אשר היה בקי עצום בכל מוכני התורה ולא מצא עצה לבטל גזרות מעם ישראל אלא את העצה הזו, למוד בספר הזהר ברצף ללא הפסק, שבכח הקדשה העליונה של ספר הזהר הקדוש לבטל כל גזרות ולקרב הגאלה ברחמים. (אגרת הרמח"ל - מאורות הזוהר).

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

הַצָּבָא מִתְכַּוְּנִים לְהַחְזִיר "מִפְּהַ שְׁנִיָּה" לְאִירֹן עַל יְדֵי צוֹלְלוֹת, זֹאת אוֹמֶרֶת שִׁכְבָּר הַשְּׁלִימוֹ עִם הָעֵבֶדָה, שְׂתֵהִיָּה זֶה אִירֹן שְׂתֵתֵן אֶת "הַמִּפְּהָ הָרֵאשׁוֹנָה" – פְּצָצָה גְרֵעִינִית לְיִשְׂרָאֵל [ח"ו], (וְהַצָּבָא מִשְׁעֵר שְׂזָה עָלוֹל לְגַבּוֹת בְּמַלְיוֹן נַפְשׁ רַחֲמָנָא לְיִצְלָן).

הַמְדִינָה בְּבַר הַשְּׁלִימָה עִם הַמִּצְבָּ!

אֲנַחְנוּ לֹא מִשְׁלִימִים עִם הַמִּצְבָּ הַזֶּה!

וְנִהְפֹךְ הוּא! אֲשִׁיר יִשְׁלְטוּ הַיְהוּדִים הֵמָּה בְּשׁוֹנְאִיהֶם!

אֲנַחְנוּ נִתֵּן אֶת "הַמִּפְּהָ הָרֵאשׁוֹנָה"!

"נִקְהָלוּ הַיְהוּדִים בְּעֵרִיהֶם בְּכָל מְדִינוֹת הַמֶּלֶךְ" ... לְלַמּוֹד זוֹהֵר הַקְּדוֹשׁ "וְאִישׁ לֹא עֹמֵד לִפְנֵיהֶם כִּי נִפְל פְּחָדָם עַל כָּל הָעַמִּים" (אֶסְתֵּר פָּרַק ט ב).

אֲנַחְנוּ יְכוּלִים מִיְדֵי יוֹם בְּיוֹמוֹ לְסַיֵּם אֶת כָּל סֵפֶר הַזוֹהֵר הַקְּדוֹשׁ וְאֶפִּילוֹ מִסֵּפֶר פְּעֻמִּים, וְכֵן נִמְנַע אֶת הָאֶסוֹן וְנִקְרַב אֶת הַגְּאוּלָּה בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים. – וְכֵן אוֹמֵר מֹשֶׁה רַבְּנוּ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם לְרִשְׁבֵי זֵי"ע בְּזֵהֵר הַקְּדוֹשׁ (פְּרָשׁוֹת גֵּשׁ דָּף כ"ד), "בְּהֵאֵי חֲבוּרָא דִּילְךָ דְּאִיהוּ סֵפֶר הַזֵּהֵר יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי". [בְּאוֹר הַדְּבָרִים: בְּזִכּוֹת הַחֲבוּר שְׁלֵף, סֵפֶר הַזֵּהֵר הַקְּדוֹשׁ, יִצְאוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִן הַגְּלוּת בְּרַחֲמִים לְלֹא צָרוֹת וְיִסוּרִים וְלֹא צַעַר חֲבִלֵי מִשְׁיַח!]

בִּיצַד זֶה אֶפְשָׁרִי?

הֵאֵם יְכוּלִים לְיִישׂוּם זֹאת?

אָבֹן, אֶפְשָׁר וְאֶפְשָׁר!

בְּתַכְנִיַת קִלְיָה וּמִתְאִימָה לְכָל אֶחָד וְאֶחָד!

שְׁלֹא תִגִּידוּ לֹא יִדְעֵנוּ!

שְׁלֹא תִאמְרוּ לֹא יִכְלְנוּ!

בְּיַדְנוּ הַדְּבַר, וְחֹב קְדוֹשׁ הוּא לָנוּ!

מִי לֵה' אֱלֹהֵי!

מְאִירִים לְכָל צַד. פְּסוּק זֶה הוּא כְּפִשׁוּטוֹ, וְיֵשׁ בּוֹ כְּפִי מִדְּרָשׁוֹ, וְיֵשׁ בּוֹ חֲכָמָה עֲלִיוְנָה לְהַזְהִיר לְמִי שְׂצָרִיף. אֲשֶׁרֵי חָלְקוּ מִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה תְּמִיד.

מִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בֵּה, מַה כְּתוּב בּוֹ? (תהלים א) כִּי אִם בַּתּוֹרַת ה' חִפְצוֹ וּבַתּוֹרָתוֹ יִהְיֶה יוֹמָם וּלְיָלֵה, וְהָיָה כְּעֵץ. לְמַה זֶה סִמּוּף לְזֶה? אֲלֵא מִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה יוֹמָם וּלְיָלֵה, לֹא יִהְיֶה כְּעֵץ יָבֵשׁ, אֲלֵא כְּעֵץ שֶׁתּוֹלַע עַל פְּלָגֵי מַיִם. מַה אֵילָן יֵשׁ בּוֹ שְׂרָשִׁים, וְיֵשׁ בּוֹ קְלָפוֹת, וְיֵשׁ בּוֹ מֶחַ, וְיֵשׁ בּוֹ עֲנָפִים, וְיֵשׁ בּוֹ פְּרִי עֲלִים, וְיֵשׁ בּוֹ פְּרָחִים, וְיֵשׁ בּוֹ פְּרִי - שְׂבָעָה סוּגִים אֵלּוּ עוֹלָם - לְשִׁבְעָה עֶשֶׂר, לְשִׁבְעִים, גַּם דְּבָרֵי תוֹרָה יֵשׁ בָּהֶם פֶּשֶׁט הַמְקַרָּא, דְּרָשׁ, רְמֵז שְׂרומֵז חֲכָמָה, גִּמְטְרִיאוֹת, סוּדוֹת טְמִירִים, סוּדוֹת נִסְתָּרִים אֵלּוּ עַל אֵלּוּ, פְּסוּל וְכֶשֶׁר, טָמֵא וְטָהוֹר, אִסוּר וְהֵתֵר. מִכָּאֵן וְהֵלָא מִתְּפִשְׁטֵים הַעֲנָפִים לְכָל צַד, וְהָיָה כְּעֵץ וְדָאֵי. וְאִם לֹא - אֵינּוּ חֲכָם בְּחֲכָמָה.

בֵּא וְרָאָה כְּמַה חֲבִיבִים אוֹתָם שֶׁמִּשְׁתַּדְּלִים בַּתּוֹרָה לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁאֲפִלוּ בְּזִמְנֵי שְׁהִדִּין תְּלוּי בְּעוֹלָם וְנִתְּנָה רְשׁוּת לְמִשְׁחִית לְהִשְׁחִית, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְצַוֵּהוּ עֲלֵיהֶם, עַל אוֹתָם הַמִּשְׁתַּדְּלִים בַּתּוֹרָה, וְכָף אוֹמֵר לָהֶם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: כִּי תִצּוֹר אֶל עִיר, בְּגִלְלֵי הַחֲטָאִים הַרְבִּים שֶׁחֲטָאוּ לְפָנָי וְהִתְחַיְבוּ בְּדִין.

יָמִים רַבִּים, מַה זֶה רַבִּים? (שְׁלֹשָׁה יָמִים זֶה אַחַר זֶה נִקְרָאוּ יָמִים רַבִּים. אִף כָּאֵן בִּי תִצּוֹר אֶל עִיר יָמִים רַבִּים) שְׁלֹשָׁה יָמִים זֶה אַחַר זֶה שְׁנוּדָע דְּבָר בְּעִיר. מִנֵּיין לָנוּ שְׁמֵימִים רַבִּים הֵם שְׁלֹשָׁה? שְׁכַתּוּב (ויקרא טו) וְאִשָּׁה כִּי יָזוּב זוּב דְּמָה יָמִים רַבִּים. וְכִי

פְּשׁוּטִיה. וְאִית בֵּיה כְּפּוּם מִדְּרָשִׁיה. וְאִית בֵּיה חֲכָמְתָא עֲלָאָה, לְאִזְדַּהְרָא לְמָאן דְּאֲצַטְרִיף. זְכָאָה חוֹלְקִיה מָאן דְּאֲשְׁתַּדֵּל בְּאוּרִייתָא תְּדִיר. מָאן דְּאֲשְׁתַּדֵּל בֵּה, מַה כְּתִיב בֵּיה, (תהלים א) כִּי אִם בַּתּוֹרַת יי חִפְצוֹ וּבַתּוֹרָתוֹ יִהְיֶה יוֹמָם וּלְיָלֵה, וְהָיָה כְּעֵץ. אֲמַאי דָּא סִמּוּף לְדָא. אֲלֵא מָאן דְּאֲשְׁתַּדֵּל בְּאוּרִייתָא יוֹמָם וּלְיָלֵה, לֹא לִיהוּי כְּאֲעָא יְבִישָׁא, אֲלֵא כְּעֵץ שֶׁתּוֹלַע עַל פְּלָגֵי מַיִם. מַה אֵילָן אִית בֵּיה שְׂרָשִׁין, וְאִית בֵּיה קְלִיפִין, וְאִית בֵּיה מוּחָא, וְאִית בֵּיה עֲנָפִין, וְאִית בֵּיה טְרַפִּין, וְאִית בֵּיה פְּרָחִין, וְאִית בֵּיה אִיבָא. שְׂבָעַת זִינִין אֵלִין, סִלְקִין לְשִׁבְעָה עֶשֶׂר, לְשִׁבְעִין. אוּף מְלִין דְּאוּרִייתָא אִית בֵּהוּ פְּשׁוּטָא דְקָרָא. דְרָשָׁא. רְמֵז, דְקָא רְמִיז חֲכָמְתָא. גִּמְטְרִיאוֹת. רִזִּין טְמִירִין. רִזִּין סְתִימִין אֵלִין עַל אֵלִין. פְּסוּל וְכֶשֶׁר. טָמֵא וְטָהוֹר. אִיסוּר וְהֵיתֵר. מִכָּאֵן וְהֵלָאָה, מִתְּפִשְׁטָאן עֲנָפִין לְכָל סֵטֵר. וְהָיָה כְּעֵץ וְדָאֵי, וְאִי לָאו, לָאו אִיהוּ חֲכָם בְּחֲכָמְתָא.

הָא חֲזִי, כְּמַה חֲבִיבִין אֵינּוֹן דְּמִשְׁתַּדְּלִי בְּאוּרִייתָא קָמִי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּאִפִּילוּ בְּזִמְנָא דְדִינָא תְּלִיא בְּעֲלָמָא, וְאִתִּייהִב רְשׁוֹ לְמַחְבְּלָא לְחַבְּלָא, קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא פְּקִיד לִיה עֲלוּוִייהוּ, עַל אֵינּוֹן דְּקָא מִשְׁתַּדְּלִי בְּאוּרִייתָא. וְהִכִּי אָמַר לִיה קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כִּי תִצּוֹר אֶל עִיר, בְּגִין חוֹבִיהוֹן סְגִיאִין דְּחֲטָאן לְקָמָאֵי, וְאִתְחַיְבוּ בְּדִינָא.

יָמִים רַבִּים, מָאֵי רַבִּים. (תְּלַתָּא יוֹמָא, דָּא כְּתֵר דָּא, אִקְרִי יָמִים רַבִּים, אוּף הָכָא כִּי תִצּוֹר אֶל עִיר, יָמִים רַבִּים) תְּלַתָּא יוֹמִין, דָּא כְּתֵר דָּא, דְּאֲשְׁתַּמּוּדְעָא דְבָר בְּמִתָּא. מְנַלָּן דְּיָמִים רַבִּים תְּלַתָּא יוֹמִין אֵינּוֹן, דְּכַתִּיב, (ויקרא טו) וְאִשָּׁה כִּי יָזוּב זוּב דְּמָה יָמִים רַבִּים.

וְכִי יָמִים רַבִּים אֵינּוֹן. אֲלֵא תְּלַתָּא יוֹמִין דָּא כְּתֵר דָּא, אִקְרִי יָמִים רַבִּים.

אוף הָכִי כִי תַצוּר אֶל עִיר יָמִים רַבִּים, תִּלְתָּא יוֹמִין דָּא בְּתַר דָּא, דְּאַשְׁתְּמוּדְעָא דְּבַר בְּמַתָּא. תָּא וְאַפְקִיד לָךְ עַל (כ) בְּנֵי בֵיתִי. לֹא תִשְׁחִית אֶת עֲצֵה, דָּא תִלְמִיד חֲכָם דְּדָא אִיהוּ בְּמַתָּא, דְּאִיהוּ אֵילָנָא דְחַיִּי, אֵילָנָא דְיַהִיב אֵיבִין.

דְּבַר אַחַר אֶת עֲצֵה, הֵהוּא דְיַהִיב עֵיטָא לְמַתָּא, לְאַשְׁתְּזָבָא מִן דִּינָא, וְאוֹלִיף לִוְן אַרְחָא דְיַהֲכוּן בֵּה, וְעַל דָּא לֹא תִשְׁחִית אֶת עֲצֵה לְגַדּוּחַ עָלְיוּ גְרִזּוֹן, לְגַדּוּחַ עָלֶיהָ דִּינָא, וְלֹא לְאוּשְׁטָא עָלֶיהָ חֲרַבָּא מְלַהֲטָא, חֲרַבָּא מְשַׁנָּא, הֵהוּא דְקִטְלָא לְשָׂאֵר אִינְשֵׁי דְעַלְמָא. כִּי מִמְנֵו תֹאכַל. וְכִי הֵהוּא מַחְבְּלָא אָכִיל מִנֶּיהָ, לֹא אֶלָּא כִי מִמְנֵו תֹאכַל, הֵהוּא טְנַרָא תְקִיפָא, הֵהוּא דְכָל רוּחִין תְּקִיפִין וְקִדְיִשִׁין נְפֻקִין מִנֶּה, דְלִית הִנָּאָה וְתִיאוּבְתָא לְרוּחַ קִדְשָׁא בְּהַאי עַלְמָא, אֶלָּא אוֹרִייתָא דְהֵהוּא זַפָּאָה, כְּבִכּוּל אִיהוּ מְפָרְנֵס לֵה, וְיַהִיב לֵה מְזוּנָא בְּהַאי עַלְמָא, יַתִּיר מִכָּל קַרְבָּנִין דְעַלְמָא.

בְּקַרְבָּן מַה כְּתִיב. (שיר השירים ה) אֶכְלֹתִי יַעֲרִי עִם דְּבִשֵׁי אֶכְלוּ רַעִים. וּמִיּוֹמָא דְאַתְחַרְב בִּי מִקְדָּשָׁא, וּבְטָלוּ קַרְבָּנִין, לִית לֵיה לְקוּדְשָׁא בְרִיף הוּא, אֶלָּא אִינוּן מַלִּין דְאוֹרִייתָא, וְאוֹרִייתָא דְאַתְחַדְשָׁא בְּפוּמִיהָ, בְּגִין כֶּף כִּי מִמְנֵו תֹאכַל, וְלִית לֵה מְזוּנָא בְּהַאי עַלְמָא, אֶלָּא מִמְנֵו, וּמֵאִינוּן דְכוּוְתִיהָ. וְכִינוּן דְמִמְנֵו תֹאכַל, וְאִיהוּ זֶן לֵה, אוֹתוּ לֹא תִכְרוֹת, הָוִי (טמיר) זְהִיר בֵּיה, דְלֹא תִקְרַב בֵּיה.

כִּי הָאָדָם (דף ר"ב ע"ב) עֵץ הַשְּׂדֵה, דָּא אַקְרִי אָדָם דְּאַשְׁתְּמוּדַע עֵילָא וְתַתָּא. עֵץ הַשְּׂדֵה, אֵילָנָא רַבְרָבָא וְתִקִּיף דְהֵהוּא (בראשית כז) שְׂדֵה אֲשֶׁר בְּרָכוּ יְיָ (דא) סְמִיף עָלֶיהָ, אֵילָן דְּאַשְׁתְּמוּדַע לְהֵהוּא שְׂדֵה תְדִיר. לְבָא מִפְּנִיף בְּמַצוּר, מְלָה דָּא תְמִיד. לְבָא מִפְּנִיף בְּמַצוּר - דְּבַר זֶה חוֹזֵר לְרֵאשׁ הַפְּסוּק שְׁפַתוּב לֹא תִשְׁחִית אֶת עֲצֵה, אוֹתוּ

יָמִים רַבִּים הֵם? אֶלָּא שְׁלֹשָׁה יָמִים זֶה אַחַר זֶה נִקְרָאִים יָמִים רַבִּים. גַּם כֶּף, כִּי תַצוּר אֶל עִיר יָמִים רַבִּים - שְׁלֹשָׁה יָמִים זֶה אַחַר זֶה שְׁנוּדַע דְּבַר כְּעִיר. בָּא וְאַצְנִיף עַל (כ) בְּנֵי בֵיתִי: לֹא תִשְׁחִית אֶת עֲצֵה - זֶה תִלְמִיד חֲכָם שְׁהוּא כְּעִיר, שְׁהוּא עֵץ הַחַיִּים, אֵילָן שְׁנוֹתָן פְּרוֹת.

דְּבַר אַחַר אֶת עֲצֵה - אוֹתוּ שְׁנוֹתָן עֲצֵה לְעִיר לְהַנְצִיל מִן הַדִּין וּמִלְמַד אוֹתָם דְרַף שְׁלִכּוּ בֵּה, וְעַל זֶה לֹא תִשְׁחִית אֶת עֲצֵה לְגַדּוּחַ עָלְיוּ גְרִזּוֹן. לְגַדּוּחַ עָלְיוּ דִין, וְלֹא לְהוֹשִׁיט עָלְיוּ חֲרַב לִוְהִטּוּת, חֲרַב שְׁנוּנָה, אוֹתָהּ שְׁהוּרְגַת שְׂאֵר אִנְשֵׁי הָעוֹלָם. כִּי מִמְנֵו תֹאכַל. וְכִי אוֹתוּ מַחְבְּל אוֹכַל מִמְנֵו? לֹא. אֶלָּא כִּי מִמְנֵו תֹאכַל, אוֹתוּ סִלַּע קָשָׁה, אוֹתָהּ שְׁכַל רוּחִין תְּזַקּוּת וּקְדוּשׁוֹת יוֹצֵאוֹת מִמְנֵו, שְׁאִין הִנָּאָה וְתַאֲוָה לְרוּחַ הַקִּדְשׁ כְּעוֹלָם הַזֶּה אֶלָּא תוֹרְתוֹ שֶׁל אוֹתוּ צְדִיק. כְּבִכּוּל הוּא מְפָרְנֵס אוֹתָהּ וְנוֹתֵן לֵה מְזוּן כְּעוֹלָם הַזֶּה יוֹתֵר מִכָּל קַרְבָּנֹת הָעוֹלָם.

בְּקַרְבָּן מַה כְּתוּב? (שיר השירים ה) אֶכְלֹתִי יַעֲרִי עִם דְּבִשֵׁי אֶכְלוּ רַעִים. וּמִיּוֹם שֶׁנִּחְרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ וּבְטָלוּ הַקַּרְבָּנֹת, אִין לוֹ לְקַדוּשׁ-בְּרוּף-הוּא אֶלָּא אוֹתָם דְּבַרֵּי תוֹרָה, וְהַתוֹרָה שְׁמַתְחַדְשֵׁת בְּפִירוּ כְּשִׁבִיל כֶּף כִּי מִמְנֵו תֹאכַל, וְאִין לֵה מְזוּן כְּעוֹלָם הַזֶּה אֶלָּא מִמְנֵו וּמֵאוֹתָם שְׁכָמוֹתוֹ. וְכִינוּן שְׁמִמְנֵו תֹאכַל וְהוּא זֶן אוֹתָהּ - אוֹתוּ לֹא תִכְרוֹת. תְּהִלָּה (טמיר) זְהִיר בּוֹ שְׁלֹא תִתְקַרַב אֵלָיו.

כִּי הָאָדָם עֵץ הַשְּׂדֵה - זֶה נִקְרָא אָדָם שְׁנוּדַע מַעֲלָה וּמִטָּה. עֵץ הַשְּׂדֵה - עֵץ גְּדוֹל וְתִקִּיף שְׁאוֹתוֹ שְׂדֵה אֲשֶׁר בְּרָכוּ ה', (מ) סְמוּף עָלָיו, אֵילָן שְׁנוּדַע לְאוֹתוֹ שְׂדֵה לְבָא מִפְּנִיף בְּמַצוּר - דְּבַר זֶה חוֹזֵר לְרֵאשׁ הַפְּסוּק שְׁפַתוּב לֹא תִשְׁחִית אֶת עֲצֵה, אוֹתוּ

אֶהְדֵּר לְרִישָׁא דְקָרָא, דְכַתִּיב לֹא תִשְׁחִית אֶת
 עֲצֵה, הֵהוּא דְיָהִיב לֹון עֵיטָא, וְאַתְקִין לְמַתָּא,
 לְבֵא מִפְּנֵיךָ בְּמַצּוֹר, אִיהוּ יָהִיב לֹון עֵיטָא,
 לְאַתְקֵנָא וְלֹאֲהֲדָרָא בְּתִיבּוֹבְתָא, וְאַתְקִין לִיה
 מְאִי זַיִינִין, בּוֹקִינְס וְשׁוֹפְרִין. לְבֵא מִפְּנֵיךָ,
 מְאִי לְבֵא מִפְּנֵיךָ. לְבֵא לְקַמְאִי, וְלֹאֲעֵלָא
 מִפְּנֵיךָ. מְקַמֵי דְחִילוֹ דִּילָךְ. בְּמַצּוֹר, בְּאַתֵּר
 דְּעֵלְאִין וְתַתְּאִין לֹא יְכַלִּין לְאַעְלָא תַמָּן. וּמֵאֵן
 אִיהוּ. דְרַגָּא דְבַעֲלֵי תְשׁוּבָה עֵאלִין תַמָּן, וּמֵאֵן
 אִיהוּ. תְשׁוּבָה. דָּא אִיהוּ מַצּוֹר, אֶתֵּר תַקִּיף,
 וְטַגְרָא תַקִּיפָא.

וּבִיּוֹן דְּעֵיטָא דָּא נְטָלִין, אָנָּא מְכַפֵּר לְחֻבְבֵיהוּ
 וְאַתְקַבְּלָן בְּרַעְוָא לְקַמְאִי. וְכֹל דָּא פְקִיד
 קַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, עַל אֵינוֹן דְּמִשְׁתַּדְּלֵי
 בְּאוֹרֵייתָא. בְּגִין כֶּף זַפְּאִין אֵינוֹן דְּקָא מִשְׁתַּדְּלֵי
 בְּאוֹרֵייתָא, אֵינוֹן דְּמִשְׁתַּדְּלֵי בְּאוֹרֵייתָא אֵינוֹן
 אֵילְנִין רַבְרַבִּין בְּהֵאֵי עֲלֵמָא.

חֲמוּ, מַה עֵבֵד קַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא דְנֻטַע אֵילִין
 אֵילְנִין, זַפְּאָה אֶרְחָא דָּא, וְלֹא דִי אֵילְנָא
 חָדָא, אֶלָּא תִלְתָּא אֵילְנִין רַבְרַבִּין, פְּרִיטְסֵן עֲנַפִּין
 לְכָל סֵטֶר, עֵבֵיד לָן קַדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. יְהֵא
 רַעְוָא קַמֵי שְׁמִיָּא, דְּלֹא יִתְעַדוֹן לְעֵלְמָא אֵילְנִין
 אֵלִין, וְדָא מַעֲיִנָּא, מְאַתֵּר דָּא וְעַד יוֹמָא קַיְמִין
 תַמָּן, וְהֵהוּא מַעֲיִנָּא דְמִיָּא. וְקִרְאֵן לֹון בְּנֵי
 נְשָׂא, נְצִיבוּ דְרַבֵי פְנַחְס בֶּן יֶאִיר. (ע"ב) (חסר וזהו).

פְּתַח רַבֵי שְׁמַעוֹן וְאַמֵּר, (בְּרַאשִׁית ל"ג) וַיִּשָּׂא אֶת עֵינָיו
 וַיִּרְא אֶת הַנָּשִׁים וְאֵת הַיְלָדִים וַיֹּאמֶר מִי
 אֵלֶּה לָךְ וַיֹּאמֶר הַיְלָדִים אֲשֶׁר חָנַן אֱלֹהִים אֶת
 עַבְדְּךָ. תָּא חֲזִי, הֵהוּא רָשַׁע דְּעֵשׂוֹ, יְהִיב עֵינוֹי
 לְעֵינָא עַל נָשִׁין, וּבְגִינִיהּ אֶתְקִין תִּיקוּנוֹי יַעֲקֹב,
 שׁוּי שְׁפָחוֹת בְּקַדְמִיתָא, וּבְגִיחוֹן לְבַתֵּר,
 דְּחָשִׁיבוּ יַתִּיר. לֹאֶה אַבְתַּרְיִיהוּ, וּבְנֵהָא לְבַתֵּר.
 לְבַתֵּר יוֹסֵף, וּבַתֵּרָה רַחֵל, וְהוּא עֵבֵר לְפִנְיֵהֶם.

שְׁנוֹתָן לָהֶם עֲצֵה וּמִתְקִין אֶת
 הָעֵיר. לְבֵא מִפְּנֵיךָ בְּמַצּוֹר, הוּא
 נוֹתֵן לָהֶם עֲצֵה לְהַתְמַקֵּן וְלַחְזוֹר
 בְּתִשׁוּבָה, וּמִתְקִין לוֹ כְּלֵי זֵינ,
 חֲצוּצֹרוֹת וְשׁוֹפְרוֹת. לְבֵא מִפְּנֵיךָ,
 מַה זֶה לְבֵא מִפְּנֵיךָ? לְבֵא לְפָנֵי
 וְלַעֲלוֹת מִפְּנֵיךָ, מִפְּנֵי הַפַּחַד שְׁלָךְ.
 בְּמַצּוֹר, בְּמִקּוּם שְׁעָלְיוֹנִים
 וְתַחְתּוֹנִים לֹא יְכוּלִים לַעֲלוֹת
 לְשָׁם. וּמִיָּהוּ? דְרַגָּה שְׁבַעֲלֵי
 תְשׁוּבָה נְכַנְסִים לְשָׁם. וּמִי הִיא?
 תְשׁוּבָה. זֶהוּ מַצּוֹר, מְקוּם חִזְק
 וְסַלַע חִזְק.

וּבִיּוֹן שְׁעֵצָה זוֹ לֹוקָחִים, אָנִי מְכַפֵּר
 לְחַטָּאִיכֶם וּמִתְקַבְּלִים בְּרַצוֹן
 לְפָנֵי. וְכֹל זֶה פּוֹקֵד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא עַל אוֹתָם הַמְשַׁתְּדִלִים
 בַּתּוֹרָה. מִשּׁוּם כֶּף צַדִּיקִים הֵם
 כְּשִׁמְשׁוֹתְדִלִים בַּתּוֹרָה, אוֹתָם
 שְׁמַשְׁתַּדְּלִים בַּתּוֹרָה הֵם עֲצִים
 גְּדוּלִים בְּעוֹלָם הַזֶּה.

רְאוּ מַה עָשָׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 שְׁנֻטַע אֵילָנוֹת אֱלוֹ, אֲשֶׁרֵי הַדְּרָךְ
 הַזֶּה. וְלֹא דִי אֵילָן אֶחָד, אֶלָּא
 שְׁלֹשָׁה אֵילָנוֹת גְּדוּלִים פְּרָשׁוּ
 עֲנַפִּים לְכָל צַד עָשָׂה לָנוּ הַקְּדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא. יְהִי רַצוֹן לְפָנֵי הַשָּׁמַיִם
 שְׁלֹא יַעֲבְרוּ לְעוֹלָם אֵילָנוֹת אֱלוֹ
 וּמַעֲזֵן זֶה מִמְּקוּם זֶה, וְעַד הַיּוֹם
 עוֹמְדִים שָׁם, וְאוֹתוֹ מַעֲזֵן מִיָּם.
 וְהַאֲנָשִׁים קוֹרְאִים לָהֶם נְצִיבוֹת
 שֶׁל רַבֵי פְנַחְס בֶּן יֶאִיר.

פְּתַח רַבֵי שְׁמַעוֹן וְאַמֵּר, (בְּרַאשִׁית
 א') וַיִּשָּׂא אֶת עֵינָיו וַיִּרְא אֶת
 הַנָּשִׁים וְאֵת הַיְלָדִים וַיֹּאמֶר מִי
 אֵלֶּה לָךְ וַיֹּאמֶר הַיְלָדִים אֲשֶׁר חָנַן
 אֱלֹהִים אֶת עַבְדְּךָ. בֵּא וְרָאָה,
 אוֹתוֹ עָשׂוֹ הַרְשַׁע נָתַן עֵינוֹ לְעַנְן
 בְּנָשִׁים, וּבְגִלְלוֹ הִתְקִין יַעֲקֹב
 תִּיקוּנוֹי. שָׁם שְׁפָחוֹת מְקַדְמִיהּ,
 וּבְגִיחָם לְאַחֹר, שְׁחָשׁוּבִים יוֹתֵר.
 לֹאֶה אַחֲרֵיהֶם, וּבְגִיחָהּ מֵאַחֹר.
 אַמֵּר כֶּף יוֹסֵף, וְאַחֲרֵיהּ רַחֵל, וְהוּא
 עֵבֵר לְפִנְיֵהֶם.

כר סגידו כלהון, מה כתיב. (בראשית לג) ותגשנך
השפחות הנה וילדיהן ותשתחוין. ולבתר
כתיב, ותגש גם לאה וילדיה וישתחוו ואחר
נגש יוסף ורחל וגו'. והא יוסף לבתרייתא
הוה, ורחל לקמיה. אלא ברא טבא, ברא
רחימא, צדיקא דעלמא, יוסף, פיון דחמא
עיניה דההוא רשע מסתפל בנשין, דחיל על
אמיה, נפיק מאבתרה, ופריש דרועוי וגופיה,
וכסי עלה, בגין דלא יתן ההוא רשע עינוי
באמיה. כמה אתסגני, שית אמין לכל סטר,
וחפא עלה, ולא יכיל עיניה דההוא רשע
לשלטאה עלה.

בגוונא דא, וישא בלעם את עינוי, עינו כתיב,
ההוא עינא בישא (תרוין עינוי טוח וקור, אלא
בשעתא) דבעא לאסתפלא עלייהו. וירא את
ישראל שוכן לשבטיו. מהו שוכן לשבטיו.
אלא שבטא דיוסף הוה תמן, ושבטא דבנימין.
שבטא דיוסף, דלא שלטא בהו עינא בישא,
דכתיב, (בראשית מט) בן פורת יוסף. מאן בן פורת.
דאתסגי לכסאה על אמיה. בן פורת עלי עין,
דלא שלטא ביה עינא בישא. שבטא דבנימין,
דכתיב ביה (דברים לג) ובין כתפיו שכן. וכתוב
(דברים לג) ישכון לבטח. מאי לבטח. דלא דחיל
מעינא בישא, ולא דחיל מפגעין בישין.

אמר ההוא רשע, אנא אעבר שורה דא, דלא
אתקיים, ואנא אסתפל כדקא יאות. רחל
הות תמן, חמאת דעינא דההוא רשע משננא
לאבאשא, מה עבדת. נפקת ופרישת גדפהא
עליהו, וחפאת על ברהא. הדא הוא דכתיב וישא
בלעם את עינוי וירא את ישראל. פיון דחמא
רוח דקודשא, עינא משננא, מיד ותהי עליו רוח
אלהים. על מאן. על ישראל. דפריש גדפוי,
וחפא עליהון. ומיד תב ההוא רשע לאחורא.

בשבכרם השתחוו, מה כתוב?
ותגשן השפחות הנה וילדיהן
ותשתחוין. ואחר כך כתוב, ותגש
גם לאה וילדיה וישתחוו ואחר
נגש יוסף ורחל וגו'. והרי יוסף
לאחר הנה, ורחל לפניו! אלא
בן טוב, בן אהוב, צדיק העולם,
יוסף. פיון שראה עינו של אותו
רשע מסתפל בנשים, פחד על
אמו. יצא מאחריה ופרש
זרועותיו וגופו וכסה עליה כדי
שלא יתן אותו רשע עינו באמו.
כמה התגדל? שש אמות לכל צד,
וכסה עליה, ולא יכלה עינו של
אותו רשע לשלט עליה.

כמו זה, וישא בלעם את עינוי.
עינו כתיב, אותה עין רעה (שתי
עינים הנה זוקף. אלא בשעה) שרצה
להסתפל עליהם. וירא את ישראל
שכן לשבטיו. מה זה שכן
לשבטיו? אלא שבט יוסף הנה
שם ושבט בנימין. שבט יוסף
שלא שולטת בהם עין הרע,
שכתוב (שם מט) בן פורת יוסף. מה
זה בן פורת יוסף? שהתגדל
לכסות על אמו. בן פורת עלי עין,
שלא שלטה בו עין הרע. שבט
בנימין, שכתוב בו (דברים לג) ובין
כתפיו שכן. וכתוב ישכן לבטח.
מה זה לבטח? שלא פוחד מעין
הרע ולא פוחד מפגעים רעים.
אמר אותו רשע, אני אעביר
חומה זו שלא תעמד, ואני
אסתפל כמו שצריך. רחל היתה
שם, ראתה שעין אותו רשע
שנונה לחזיק. מה עשתה? יצאה
ופרשה כנפיה עליהם וכסתה על
בניה. זהו שכתוב וישא בלעם
את עינוי וירא את ישראל. פיון
שראתה רוח הקדש, עין שנונה,
מיד - ותהי עליו רוח אלהים. על
מי? על ישראל. שפרשה כנפיה
וכסתה עליהם, ומיד שב אותו
רשע לאחור.

בַּתְּחִלָּה הֵבֵן כֶּסֶה עַל אָמוֹ.
וְכַעַת הָאֵם מְכַסֶּה עַל בְּנָהּ. אָמַר
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, בְּאוֹתָהּ שָׁעָה
שֶׁהוּא כֶּסֶה עַל רַחֵל אָמוֹ שְׁלֹא
תִשְׁלַט הָעֵינַן שֶׁל אוֹתוֹ רָשַׁע עֲלֶיהָ,
חַיִּיד בְּשָׁעָה שֶׁתִּבְאֵר עֵינַי רָעָה
אֲחֵרֶת לְהִסְתַּכֵּל עַל בְּנִיד וְעַל בְּנֵי
- אִמָּךְ תִּכְסֶּה עֲלֵיהֶם. אֵתָה כֶּסֶתִי
עַל אִמָּךְ - אִמָּךְ תִּכְסֶּה עֲלֶיךָ.

וַיִּשָּׂא אֶת עֵינָיו וַיֵּרָא אֶת הַנָּשִׁים.
פְּסוּק זֶה נֹאמַר בְּסוּד הַחֲכֵמָה,
בְּיוֹם הַכַּפּוּרִים, שְׁבִנֵי הַעוֹלָם
עוֹמְדִים בְּדִין, וַיִּשְׂרָאֵל שְׁבִים
בְּתִשּׁוּבָה לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
לְכַפֵּר עַל עֲוֹנוֹתֵיהֶם. וְאוֹתוֹ
מְקַטְרֵג עוֹמֵד עֲלֵיהֶם, שְׁחוֹשֵׁב
לְאַבֵּד אוֹתָם עַל חַטָּאֵיהֶם,
שׁוֹלְחִים לוֹ אוֹתוֹ דוֹרוֹן, וְאֵז כְּתוּב
(בראשית לב) כִּי אָמַר אֲכַפְּרָה פָּנָיו
בַּמִּנְחָה הַהִלְכַת לִפְנָיו. אַחַר
שֶׁמְקַבֵּל אוֹתוֹ מְקַטְרֵג הַדוֹרוֹן,
מִתְהַפֵּף לָהֶם לְסַנְגוֹר.

מִזְדַּקֵּף וְרוֹאֵה אֶת יִשְׂרָאֵל כְּלָם
מִתְעַנֵּים, יְחַפֵּי רַגְלִים. רוֹאֵה
נָשִׁים, רוֹאֵה תִינּוּקוֹת, כְּלָם
בְּתַעֲנִית, כְּלָם נְקִיִּים בְּנִקְיוֹן.
וַיֹּאמֶר מִי אֵלֶּה לָךְ. שֵׁם קְדוֹשׁ לָךְ.
מִי אֵלֶּה לָךְ. שׁוֹאֵל עַל הַתִּינּוּקוֹת,
וְאוֹמֵר, הַיְלָדִים אֲשֶׁר חָנַן אֱלֹהִים
אֶת עַבְדְּךָ. וְכִי לָמָּה צָרִיד לְהַשִּׁיב
כְּלוּם? אֵלֶּה פִּינּוֹן שֶׁמְקַבֵּל אוֹתוֹ
שָׁחַד, מִתְהַפֵּף לָהֶם לְסַנְגוֹר. מֵרִים
עֵינָיו וְרוֹאֵה אֶת יִשְׂרָאֵל כְּמוֹ זֶה,
חוֹשֵׁב שֶׁבְּגִלָּל פְּחָדוֹ הֵם עוֹמְדִים
כָּךְ.

שׁוֹאֵר עַל הַתִּינּוּקוֹת, וְאוֹמֵר מִי
אֵלֶּה לָךְ. (וְאוֹמֵר בְּרוּךְ נִסְתֵּר הַיְלָדִים) מִה
זֶה מִי אֵלֶּה לָךְ? אֵלֶּה אָמַר, מִיֵּלֵא
אֲתָם שֶׁחַטָּאתָם לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ, אֲבָל
תִּינּוּקוֹת אֵלּוּ מַדּוּעַ עוֹמְדִים כָּךְ?
מִי אֵלֶּה לָךְ? וַיֹּאמֶר הַיְלָדִים. רוּחַ
הַקְּדוֹשׁ אוֹמְרָת, וְעַל זֶה טַעַם

בְּקַדְמֵיָתָא בְּרָא חֲפָא עַל אַמִּיהָ. וְהִשְׁתָּא אִימָא
חֲפָתָא עַל בְּרָא. אָמַר קְדָשָׁא בְּרִידָ
הוּא, בְּהֵיא שְׁעָתָא דְחֲפָא אִיהוּ עַל רַחֵל
אַמִּיהָ, דְלֹא יִשְׁלוּט עֵינָא דְהוּא רָשַׁע עֲלֶיהָ,
חַיִּיד, בְּשְׁעָתָא דִּיִּיתִי עֵינָא בִישָׂא אַחְרָא
לְאַסְתַּכְּלָא עַל בְּנָךְ וְעַל בְּנֵי, אִמָּךְ תַּחֲפִי
עֲלֵייהוּ. אֵת חֲפִית עַל אִמָּךְ, אִמָּךְ תַּחֲפִי
עֲלֵייהוּ.

וַיִּשָּׂא אֶת עֵינָיו וַיֵּרָא אֶת הַנָּשִׁים. הַאי קָרָא,
בְּרָזָא דְחֲכֵמָתָא אֲתָמַר, בְּיוֹמָא דְכַפּוּרִי,
דְבַנְי עֲלֵמָא קִיִּימִי בְּדִינָא, וַיִּשְׂרָאֵל תִּיבִיבִין
בְּתִיבְתָא קַמִּי קְדָשָׁא בְּרִידָ הוּא, לְכַפְּרָא עַל
חוֹבֵייהוּ. וְהוּא מְקַטְרֵגָא קִיִּימָא עֲלֵייהוּ,
דְחָשִׁיב לְאוּבְדָא לוֹן עַל חוֹבֵייהוּ, שְׁלַחִי לִיה
הוּא דוֹרוֹנָא, וְכַדִּין כְּתִיב, (בראשית לג) כִּי אָמַר
אֲכַפְּרָה פָּנָיו בַּמִּנְחָה הַהִלְכַת לִפְנָיו. לְבַתָּר
דְּמְקַבֵּל הוּא מְקַטְרֵגָא לְהוּא דוֹרוֹנָא,
אֲתַתְּהַפֵּף לָהוּ סַנְיַגוֹרָא.

זְקִיף וְחַמִּי לוֹן לְיִשְׂרָאֵל, כְּלָהוּ מִתְעַנֵּן
בְּתַעֲנִיתָא, יְחַפֵּי רַגְלִין. חַמִּי נָשִׁין, חַמִּי
נְנוּקִין, כְּלָהוּ בְּתַעֲנִיתָא, כְּלָהוּ (דף ר"ג ע"א) נְקִיִּים
בְּנִקְיוֹ. וַיֹּאמֶר מִי אֵלֶּה לָךְ. שְׁמָא קְדִישָׁא לָךְ.
מִי אֵלֶּה לָךְ. שְׁאִיל עַל נְנוּקִי, וְאוֹמֵר הַיְלָדִים
אֲשֶׁר חָנַן אֱלֹהִים אֶת עַבְדְּךָ. וְכִי אִמָּאֵי אֲצַטְרִיד
לְאַתְבָּא לִיה כְּלוּם. אֵלֶּה כִּינּוֹן דְּמְקַבֵּל הוּא
שׁוֹחַד, אֲתַתְּהַפֵּף לָהוּ סַנְיַגוֹר. זְקִיף עֵינָיו, וְחַמִּי
לוֹן לְיִשְׂרָאֵל כְּפִגּוֹנָא דָא, חָשִׁיב דְּבַגִּין דְּחִילוֹ
דִּילִיָּה אֵינּוֹן קִיִּימִין כָּךְ.

שְׁאִיר עַל נְנוּקִי, וְאוֹמֵר מִי אֵלֶּה לָךְ. (וְאוֹמֵר בְּאוֹרַח
כְּתִיב הַיְלָדִים) מִהוּ מִי אֵלֶּה לָךְ. אֵלֶּה אָמַר,
תִּיבַח אֲתוֹן דְּחִבְתוֹן קַמִּי מְלַכָּא. אֲבָל אֵלִין
נְנוּקִי, אִמָּאֵי קִיִּימִין הָכִי, מִי אֵלֶּה לָךְ. וַיֹּאמֶר

הַיְלָדִים, רוּחַ קְדָשָׁא אָמַר, וְעַל דָּא זְקִיף טַעַמָא. וַיֹּאמֶר הַיְלָדִים. בְּאַרְח

סְתִים אֲשֶׁר חָנַן אֱלֹהִים אֶת עֲבָדֶיךָ, וְכִי רוּחַ הַקֹּדֶשׁ אָמַר אֶת עֲבָדֶיךָ. אֵלָּא רוּחַ קְדוֹשׁ אָמַר, אֲלֵינּוּ אֵינּוֹן יַנּוּקֵי דְלָא חָאבוּ, וְלָא טַעֲמִינוּ טַעְמָא דְחֻטְאָה, וּמְסַר לֹון קְדוֹשׁ בְּרִיךְ הוּא, בִּידָא דְהֵהוּא מְמַנָּא דִילְךָ, וְקָטִיל לֹון בְּלָא חוּבָא, כְּמָה דְאֵת אָמַר (קהלת ד) וּמִיד עוֹשְׁקֵיהֶם כַּח. וְדָא הוּא אֶת עֲבָדֶיךָ.

בְּיוֹן דְשָׁמַע מְאִינוֹן יַנּוּקֵי, מִיד סְלִיק לְגַבִּי קְדוֹשׁ בְּרִיךְ הוּא, וְאָמַר, מְאֲרִיה דְעֲלָמָא, כָּל אַרְחָךְ בְּדִינָא דְקָשׁוּט, וְאִי דִינָא שְׂרִיא עַל יִשְׂרָאֵל בְּגִין חוּבֵיהוֹן אִיהוּ, יַנּוּקִין דְלֵהוֹן דְלָא חָאבוּ לְקַמָּךְ, אָמַאי מְסַר לֹון לְקָטְלָא לֹון בְּלָא חוּבָא. וְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא נְטִיל מְלוּי בְכַךְ, וְחָס עֲלֵיהוּ. וְהֵיא שְׁעָתָא, לָא הוּי אֶסְפְּרָא בְתִינוּקוֹת.

וְהֵהוּא מְקַטְרָגָא נְטִיל קְנָאָה מֵהֵהוּא מְמַנָּא דְתַחֲתוֹת יְדִיה. אָמַר, וְכִי לִי יְהִיב קְדוֹשׁ בְּרִיךְ הוּא אֵינּוֹן דְמֵתְלַבְּשֵׁן בְּחֻטְאִין וְחוּבִין, וְלֵהֵהוּא מְמַנָּא דִילִי מְסַר יַנּוּקִין בְּלָא חוּבָא, דְלָא טַעֲמוֹן טַעְמָא דְחוּבָה. מִיד אָזַל לְאַפְקָא לֹון מֵתַחֲתוֹת יְדִיה, וְלָא יִשְׁלוּט בְהוּ. וְעַל דָּא אַקְדִים לִיה וְאָמַר לִיה, הַיְלָדִים אֲשֶׁר חָנַן אֱלֹהִים אֶת עֲבָדֶיךָ. לְהֵהוּא עֲבָדֶיךָ, בְּלָא חוּבָא וּבְלָא חֻטְאָה. וּבְגִין דְלָא יְהֵא שְׁבַחָא לְמְמַנָּא דִילִיה יִתִיר מְנִיה, בְּעָא לְאַפְקָא לֹון מִן יְדוּי. כַּד סְלִקִין צְלוֹתֵין דְיִשְׂרָאֵל בְּיוֹמָא דָּא קָמִי קְדוֹשׁ בְּרִיךְ הוּא, מַה כְּתִיב (בראשית לג) וְהוּא עָבַר לְפָנֵיהֶם. הָא רוּחַ קְדוֹשׁ אַעְבָר לְקַמִּיהוּ, (כְּמָה דְאֵת אָמַר (מִיכָה ב) וַיַּעֲבֹר מִלְּפָנֵיהֶם) וְהוּא וְדָאֵי עָבַר לְפָנֵיהֶם. וַיִּשְׁתַּחֲוּ אַרְצָה שְׁבַע פְּעָמִים, רוּחַ קְדוֹשׁ, אֲזַעַר גְּרַמְיָה לְגַבִּי עֵילָא ז' זְמַנִּין, לְגַבִּי ז' דְרָגִין עֵלְאִין דְעֲלִיה, וְאַקְטִין גְּרַמְיָה, לְאַכְלָלָא לֹון עַמִּיה כָּל חַד וְחַד. עַד גִּשְׁתוּ עַד

זְקוּף. וַיֹּאמֶר הַיְלָדִים, בְּדָרְךָ נִסְתָר, אֲשֶׁר חָנַן אֱלֹהִים אֶת עֲבָדֶיךָ. וְכִי רוּחַ הַקֹּדֶשׁ אָמַר אֶת עֲבָדֶיךָ? אֵלָּא רוּחַ הַקֹּדֶשׁ אֹמְרָת: אֵלָּה אוֹתָם תִּינוּקוֹת שְׁלָא חֻטְאוּ וְלָא טַעְמוּ טַעַם חֻטָא, וּמְסַרם הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּיַד הַמְמַנָּה שְׁלֵף וְהֵרַג אוֹתָם בְּלִי חֻטָא, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר (קהלת ד) וּמִיד עוֹשְׁקֵיהֶם כַּח. וְזֵהוּ אֶת עֲבָדֶיךָ.

בְּיוֹן שְׁשָׁמַע מְאוֹתָם תִּינוּקוֹת, מִיד עוֹלָה לְקְדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא וְאָמַר: רַבּוֹן הַעוֹלָם, כָּל דְרָכֶיךָ בְּדִין אֱמֶת, וְאִם הַדִּין שׁוֹרָה עַל יִשְׂרָאֵל בְּגַלְל חֻטְאֵיהֶם הֵם, תִּינוּקוֹת שְׁלֵהֶם שְׁלָא חֻטְאוּ לְפָנֶיךָ, לְמָה מְסַרְתָּ אוֹתָם לְהַרְגֵם בְּלִי חֻטָא? וְהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לוֹקַח דְרָבְרִי בְכַךְ וְחָס עֲלֵיהֶם. וְאוֹתָהּ שְׁעָה אֵין אֶסְפְּרָא בְתִינוּקוֹת.

וְאוֹתוֹ מְקַטְרָג לֹוקַח קְנָאָה מְאוֹתוֹ מְמַנָּה שְׁתַּחֲת יְדֵיו, וְאָמַר: וְכִי לִי נָתַן הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹתָם שְׁמַתְלַבְּשִׁים בְּחֻטְאִים וְעוֹנוֹת, וְלֵאוֹתוֹ מְמַנָּה שְׁלִי מְסַר תִּינוּקוֹת בְּלִי חֻטָא שְׁלָא טַעְמוּ טַעַם חֻטָא! מִיד הוֹלֵךְ לְהוֹצִיאֵם מִתַּחֲת יְדוֹ וְלָא יִשְׁלַט בְּהֶם. וְעַל זֵה מְקַדִּים לוֹ וְאָמַר לוֹ, הַיְלָדִים אֲשֶׁר חָנַן אֱלֹהִים אֶת עֲבָדֶיךָ. לְאוֹתוֹ עֲבָדֶיךָ, בְּלִי חֻטָא וּבְלִי חֻטְאָה. וְכַדִּי שְׁלָא יְהִיה שְׁבַח לְמְמַנָּה שְׁלוֹ יוֹתֵר מִמֶּנּוּ, רוֹצֵה לְהוֹצִיאֵם מִיָּדוֹ.

בְּשַׁעֲוִדוֹת תַּפְלוֹת יִשְׂרָאֵל בְּיוֹם זֵה לְפָנֵי הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, מַה כְּתוּב? וְהוּא עָבַר לְפָנֵיהֶם. הָרִי רוּחַ הַקֹּדֶשׁ עוֹבְרָת לְפָנֵיהֶם, (כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר (מִיכָה ב) וַיַּעֲבֹר מִלְּפָנֵיהֶם) וְהוּא וְדָאֵי עָבַר לְפָנֵיהֶם. וַיִּשְׁתַּחֲוּ אַרְצָה שְׁבַע פְּעָמִים, רוּחַ הַקֹּדֶשׁ הַקְטִינָה עֲצֻמָה לְגַבִּי מְעֵלָה שְׁבַע פְּעָמִים לְגַבִּי שְׁבַע דְרָגוֹת עֲלִיוֹנוֹת שְׁמַעֲלִיו, וְהַקְטִינָה עֲצֻמָה לְכֻלָּל

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עֲלָמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהוּ אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיְלֻוּהָ אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר

תיקוני זהר

המחולק

ל-354 ימות השנה

ספר

תיקוני
זהר

המחולק

ל-354 ימות השנה